

Альоша

Варвара Петрівна перевірила останній зошит, кинувши стомлений погляд на тихенького хлопчика, сказала:

— Будемо йти додому, Альошо, бо вже і мама твоя хвилюється.

— Вона зараз не за мене хвилюється, а за папку Костю, який вчора пішов від нас. Він був такий хороший, навчив мене випилювати лобзиком...

Вчителька промовчала. Вона пам'ятає, що не так давно Альоша називав інше ім'я батька. Тоді він поспішав додому, хвилювався за матір, плакав і жалівся вчительці, коли «батько» пиячив і дуже боляче бив його, Альошу.

Тепер хлопчик не поспішав додому. Він йшов поруч з учителькою, опустивши голову, зажурений. І очі в нього були втомлені, якісь тусклі. Коли дійшли до будинку, Альоша невесело вимовив вчительці «до побачення» і, не поспішаючи, направився у під'їзд.

...Минуло півроку. Це було у березні. Варвара Петрівна поспішала додому. Накрапав дощ. Вона йшла і думала, як краще завтра провести урок з математики, щоб усі сорок три учні його зрозуміли. За всіх була впевнена. Ось тільки... Альоша такий сумний весь час, в очах — розгубленість...

Назустріч учительці йшли люди, віталися з нею. Одних впізнавала, інших — ні, бо стала погано бачити. Старість... Два місяці хворіла. Раптом їй стало легше нести сумку. Вона оглянулася — маленька, але тверда Альошина рука допомагала їй.

Радість наповнила серце Варвари Петрівни, аж сльози заблищали на очах. Йшла і слухала дзвінку Альошину розповідь про виготовлений ним планер. Хлопчик добрим словом згадував «папку Костю», який навчив його майструвати.

Вчительці приємно було слухати щиру розповідь учня. Раптом Альоша зупинився. На якусь мить застиг на місці. Потім, показуючи рукою на чоловіка, котрий тримав під руку жінку, голосно вигукнув:

— Варваро Петрівно! Отой... Це ж мій папка Костя. Хочете, я вас з ним познайомлю. Він — хороший, не пиячив, ніколи не бив нас з мамою...

На вигук озирнулася молода жінка, що йшла поруч з «папкою Костею». Вона, ніби щось пригадуючи, зморщила носа, презирливо скривила жирно нафарбовані губи. Потім зневажливо глянула на «папку Костю» і швидко пішла вперед.

А «папка Костя», ввічливо привітавшись з вчителькою, мовив:

— Не треба, Альошо, нас знайомити. Варвара Петрівна — це і моя колишня вчителька.

Обличчя хлопчика ще сяяло радістю від несподіваної зустрічі, від того, що на його плечі лежала важка, але така по-батьківському тепла рука.

— Варваро Петрівно, я знаю наперед, що ви мені скажете, — мовив «папка Костя». — Але не треба. Все набагато складніше, ніж ви думаєте. Та я вам обіцяю, що все буде, як треба. Альоша добріший і щедріший за мене і його матір. На ділі докажу, що він не помилився, назвавши мене своїм батьком.

Варвара Петрівна глянула у вічі Кості і поспішила додому. Вона знала, що слову Кості можна вірити: в Альоші буде батько.